

colecția
RÂSUL
LUMII

ROB GRANT este scriitor, producător de televiziune și scenarist de seriale comice. Născut la Salford, Grant a studiat psihologia la Liverpool, după care a tatonat lumea radioului și a televiziunii. La mijlocul anilor 1980, a scris în colaborare cu Doug Naylor scenarii radio pentru *Cliché* și *Son of Cliché*, precum și pentru emisiunile de televiziune *Spitting Image* și *the 10 Percenters*. Cel mai cunoscut produs al perechii Naylor-Grant este serialul *Red Dwarf*, de fapt continuarea unei emisiuni intitulate *Dave Hollins: Space Cadet*. După ce-a încheiat colaborarea cu Doug Naylor, Rob Grant a scris scenariul pentru serialele TV *The Strangerers* și *Dark Ages*, făcându-și timp și pentru stand-up comedy. Grant este totodată autorul a patru romane: *Backwards* (1996), *Colony* (2000), *Incompetence* (2003) și *Fat* (2006).

Rob Grant

XXL

Traducere din engleză de
OANA DOROBANȚU

HUMANITAS
BUCUREȘTI

Coordonatorul colecției: Radu Paraschivescu

Redactor: Radu Paraschivescu

Coperta: Angela Rotaru

Tehnoredactor: Manuela Măxineanu

Corector: Cristina Jelescu

DTP: Florina Vasiliu, Dan Dulgheru

Tipărit la „Pro Editură și Tipografie“

Rob Grant

Fat

Copyright © 2006 by Rob Grant

All rights reserved.

© HUMANITAS, 2010, pentru prezenta versiune românească

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GRANT, ROB

XXL / Rob Grant; trad.: Oana Dorobanțu. – București: Humanitas, 2010

ISBN 978-973-50-2590-8

I. Dorobanțu, Oana (trad.)

821.111.-31=135.1

EDITURA HUMANITAS

Piața Presei Libere 1, 013701 București, România

tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51

www.humanitas.ro

Comenzi Carte prin poștă: tel./fax 021/311 23 30

C.P.C.E. – CP 14, București

e-mail: cpp@humanitas.ro

www.libhumanitas.ro

Pentru scumpa mea Lily Rose

Nu se știe prea bine când a devenit ilegal să fii gras.

Bineînțeles, oficial nu e ilegal, nici chiar în ziua de azi. Cu toată persecuția vădită a tuturor supraponderalilor, nu s-a emis încă o lege oficială sau un regulament în care să se prevadă expres că e împotriva legii să fii gras.

Dar este.

A început încet, așa cum se întâmplă cu lucrurile de acest gen. Treptat, a devenit din ce în ce mai inconfortabil să fii supraponderal. Centimetru după centimetru, din ce în ce mai puțin acceptabil. Faptul a atins, probabil, cu adevărat masa critică la companiile aeriene. Au început să tarifeze în funcție de greutatea corporală. Și cum ai putea să protestezi? Fără îndoială, costă mai mult să ridici de la sol un grăsan decât un slăbănog. Indicele carburant-masă corporală. Matematică pură. Criza petrolului. Prețul combustibilului a ajuns deja în stratosferă. Cineva trebuia să plătească. De ce să nu plătească grașii?

Bineînțeles, au existat proteste. Dar nu i-a luat nimeni în serios pe protestatari. Grașii sunt grași pentru că sunt leneși, lipsiți de voință, proști sau toate variantele de mai sus. Ar putea să nu mai fie grași, dacă ar vrea cu adevărat. Cine să dea atenție unui astfel de grup de presiune? Lasă-i să se îndoape.

Pe scurt: biletul de avion e mai scump sau mai ieftin în funcție de indicele tău de masă corporală și cu asta basta.

Dar lucrurile n-aveau cum să se oprească aici, nu?

Pentru că acum devenise ceva tangibil. Acel dispreț mocnit și răscolitor care fierbea de multă vreme în subteran și în

prejudecățile publice neexprimate primise o formă concretă. Grașii erau undeva sub nivelul de normalitate. Grașii erau sub nivelul de acceptare. Grașii erau de mâna a doua.

Așa că au început să plătească mai mult pentru orice mijloc de transport. La metrou. În autobuz. O mică suprataxă la combustibil când fac plinul, pentru că, normal, combustibilul e prețios, iar ei consumă mai mult decât noi, restul, când își mută fundurile căptușite cu celulită din punctul A în punctul B.

Și apoi a venit acel moment în care unele autorități din subordinea Ministerului Sănătății, puse în fața unor reduceri substanțiale de buget, au fost nevoite să ia niște decizii dure. Iar decizia a fost că nu vor mai suporta anumite operații la obezi, ca de exemplu protezele de sold sau de genunchi. Dacă grașii vor să-și pedepsească articulațiile forțându-le să suporte sarcini excesive, de ce trebuie noi, restul, să plătim reparațiile? Și de ce să ocupe ei prețiosul timp al chirurgilor pentru operații de bypass, dacă oricum o să-și înfunde noile artere cu tot felul de grăsimi saturate?

Și pentru că o instituție a scăpat cu fața curată, practica s-a răspândit. S-a întins ca o plagă în toate instituțiile din subordinea Ministerului Sănătății. Dacă ești gras și bolnav, nici măcar să nu-ți treacă prin minte să chemi ambulanța. Nu-ți pierde vremea în sala de așteptare a vreunui cabinet medical. Asta e rețeta, boule: SLĂBEȘTE!

Și, de fapt, nici nu poți să spui că e vorba de persecuție. Nici măcar atunci când costumele pentru grași au devenit recuzita obișnuită pentru actorii de comedie. Nici chiar după acea modă a atacurilor pe stradă sau după valul de episoade de mâncat compulsiv filmate cu telefoanele mobile. Nici chiar după ce guvernul a introdus taxa pe grăsime sau după ce a înființat acele instituții denumite eufemistic „Firme de sănătate“, opționale la început, dar apoi, normal, nu chiar așa de opționale.

Pentru că toate astea, serios vorbind, erau spre binele supraponderalilor. Ridicolul, umilirea: ar putea să-i ajute pe grași

să evolueze și să devină persoane mai dezirabile. A se citi: mai slabe.

Era spre binele lor.

Ei bine, iată sfatul meu. Dacă cineva face un lucru care nu-ți place, după care îți spune că a făcut-o pentru binele tău, fugi. Fugi, prietene, până cazi jos. Și nu te uita înapoi.

Partea întâi

1 martie

MIC DEJUN

Meniu

Suc de morcovi

*Un fel de porcărie de amestec de cereale
cu iaurt și miere*

*Un McMuffin™ dublu cu cârnat și ou
Încă un McMuffin™ dublu cu cârnat și ou
(ambele cu cartofi țărănești)*

Absolut nimic

„Trebuie să rabd de foame, nu pot altfel“, îngână artistul foamei.
„Ia te uită, spuse intendentul, dar de ce nu poți altfel?“
„Fiindcă, murmură artistul foamei, săltând puțin capul și vorbind,
cu buzele ținute ca pentru sărut, chiar la urechea intendentului,
ca nu cumva să se piardă vreun cuvânt, fiindcă n-am găsit mâncarea
care să-mi placă.“

(FRANZ KAFKA, *Un artist al foamei*, 1924*)

* Traducere din limba germană de Mihai Isbășescu, Radu Gabriel
Pârvu, RAO International Publishing Company S.A., 1996 (*n.tr.*).

Unu

Grenville Roberts se dădu jos din pat. O realizare de toată isprava, în orice caz. Efortul îl lăsă fără suflare și ușor amețit, și fu nevoit să se așeze din nou, de frică să nu leșine. Ar fi fost nevoit să se ridice de pe podea, ceea ce ar fi fost semnificativ mai greu, chiar și presupunând că nu s-ar fi rănit grav în cădere.

Bineînțeles, acum stătea din nou pe pat, iar mai devreme sau mai târziu va fi nevoit să se ridice din nou. Și dacă acest efort îl va lăsa din nou amețit și fără suflare? Va fi oare condamnat pe veci să se ridice și să se așeze, ca o victimă a vreunei torturi din mitologia greacă? Asta ar fi o treabă, să petreacă eternitatea neajutorat, ca un hopa-mitică uriaș. Se gândi că, probabil, nu mai avea mult până să ajungă acolo. Până când nu va mai putea să iasă din dormitor decât cu macaraua de salvare pentru elefanți și cu eforturile coordonate ale echipelor militare de salvare.

Dar amețeala trecu, suflarea îi reveni și se ridică în picioare, de data asta cu succes, și își croi drum până la baie.

Își îndeplini ritualul zilnic de curățire cu eficiență și fără nici o plăcere. Bineînțeles, făcu duș. Nici nu-și mai amintea de când nu mai făcuse baie. Însă își amintea că de-abia reușise să iasă cu viață din ea.

Se șterse, lucru nici el ușor. Avea o mulțime de șters, iar o vastă suprafață din el era mai greu de explorat decât junglele din Papua Noua Guinee. Din partea lui, s-ar fi putut ascunde triburi întregi de nomazi în pliurile inaccesibile de pe spațele său.

Acum urma partea cu adevărat grea: îmbrăcatul.

Își alese hainele. Lucru nu foarte complicat. Avea foarte puține haine care-l mai cuprindeau. Iar astăzi alegerea îi fusese oricum dictată.

Luă o pauză în fața sertarelor de la șifonier, unde exploră întinsul metraj de bumbac negru care reprezenta lenjeria lui intimă în ziua de azi și se surprinse în oglindă. Îl șoca mereu să-și vadă fața, chiar dacă se privise cu maximum un sfert de oră înainte, când se bărbierise. Nu semăna deloc cu imaginea de sine pe care încă o păstra undeva în minte.

Ce se întâmplase cu el? Cum ajunsese aici? Doar nu se înscrisese zilnic la concursuri de înfulecat prăjituri. Doar nu mânca în fiecare dimineață o cantitate egală cu greutatea lui corporală, doar nu participa la orgii alimentare în fiecare seară, cu mesele scrâșnind și gemând sub greutatea purceilor de lapte și a găștelor la cuptor.

Unii se nasc grași. Alții dobândesc grăsimea.

Altora le atârnă deasupra capului*.

Asta se întâmplase și cu Grenville.

Nu se născuse gras. De fapt, aproape toată viața fusese chiar un tip bine. Ba chiar, atunci când observase dintr-odată că se pricopsise cu o burtică spre treizeci de ani, fusese chiar șocat. Oripilat, mai exact. Presupusese că era o consecință a fericitei sale relații de dragoste cu berea, o relație superbă, pe care o abandonase cu regret. Devenise foarte clar că nu se mai putea delecta cu orice produs comestibil care-i făcea cu ochiul, dacă voia să rămână în formă. Mai mult, părea inevitabil că va trebui, Doamne ferește, să facă *sport*.

Sport.

O, Doamne.

Dar a făcut. A înghițit în sec și a făcut sport. O vreme, a suportat îngrozitoarea plictiseală de a ridica și de a pune la loc

* Adaptare după citatul „Unii se nasc mari, alții dobândesc mărirea, altora le atârnă deasupra capului“ din *A douăsprezecea noapte*, de William Shakespeare, traducere de Mihnea Gheorghiu, Editura Pandora-M, 2001 (*n.tr.*).

greutățile, prin săli scumpe de fitness. A tolerat stupida repetitivitate de la Healthclubland, cu mirosul oribil de Ben-Gay amestecat cu un after-shave aplicat brutal pe deasupra, cu întâmplătoarea paradă a organelor sexuale masculine în vestiare, cu clorul din piscină, care îți scotea ochii din cap, și cu cozile de șase ore la cafea, în sala de mese. A suportat toate astea până când simpla idee de-a introduce o monedă în vestiarul unei săli de fitness i-a produs atâta oroare, încât n-a mai suportat.

Dar până a ajuns la punctul respectiv, rebela burtică fusese supusă.

Sau așa credea.

S-a strecurat încet înapoi, cu răbdarea neobosită și brutalitatea irezistibilă a plăcilor tectonice. Pantalonii au început să-i fie tot mai strâmți, lăsându-i o urmă roșu aprins în jurul mijlocului, pe care nici măcar n-o observa până seara, când se dezbrăca.

În sfârșit, cu o oarecare rezistență, a renunțat la wrestlingul din fiecare dimineață, când stătea întins pe pat, încercând să cuprindă un metru de talie cu 80 de centimetri de material, și și-a luat haine cu o măsură mai mari.

Mărimea treizeci și doi. Treizeci și patru. Treizeci și șase.

După care lucrurile au început să se complice. Petrecea multe zile de sâmbătă în genunchi, în colțuri obscure din malluri și magazine, căutând cu disperare o pereche răătăcită de Wranglers de mărimea inexplicabil, incorect și impardonabil de rară de treizeci și opt.

Încă își amintea acea zi glorioasă în care a dat din întâmplare peste o pereche de pantaloni kaki de marcă, având măsura incredibil de generoasă de patruzeci și doi. Patruzeci și doi! Oare cum apăruseră astfel de pantaloni pe lume? Făceau parte din recuzita rebutată din *Planeta Giganților*? Făcuseră parte dintr-un transport de haine expediat în Texas, luat de furtună și purtat cumva pe aripile vântului peste Atlantic, aterizând chiar în acest magazin? Indiferent de misterul magic care-i adusese acolo, acum erau ai lui Grenville. Da, erau *pantaloni*, dar Gren renunțase de mult să viseze măcar

că s-ar putea îmbrăca la modă. Să poată să se îmbrace cu ceva i se părea o misiune destul de ambițioasă.

Erau pantaloni, dar îi *veneau*. Se putea îmbrăca foarte ușor cu ei. Și, pentru o vreme, Grenville s-a bucurat din nou de fericirea confortului vestimentar. A trăit plăcerea de nedescris de-a avea o pereche de pantaloni al căror fermoar se închidea fără efort. O pereche de pantaloni care nu-i forțau testiculele să se frece unul de altul la fiecare pas, ca bilele tibetane de relaxare. Își dorea s-o caute pe cusătoreasa sublimă care crease acei pantaloni ingenioși, s-o acopere de sărutări, s-o îngroape în daruri și s-o ceară în căsătorie.

Și apoi, într-o zi, mult prea repede, chiar și acei patruzeci și doi nu l-au mai putut cuprinde. Adevărat, îi purtase efectiv non-stop timp de aproape doi ani și aproape că se dezintegraseră, dar circumferința sa mereu crescătoare îi depășise oricum.

A plecat din nou la vânătoare, dar după cinci sâmbete consecutive de mers târâș printre stive obscure de marfă, fără nici un rezultat, a fost nevoit să accepte teribilul adevăr.

Nu mai putea să dea vina pe stupiditatea și pe obtuzitatea tuturor producătorilor de haine, a furnizorilor acestora, a cumpărătorilor acestora și a cretinilor de părinți ale căror odrasle erau toți aceștia.

Grenville Roberts nu mai era un Cumpărător de Confecții.

Cumva, reușise să iasă din limitele acceptate ale dimensiunilor umane. Nu mai făcea parte din acea categorie de oameni etichetați drept „normali“.

Pe baza unei logici curios de nebunești, singurele articole vestimentare pe care se putea aștepta să le găsească într-un magazin normal de haine și care ar fi putut să-i vină erau articolele sportive. Pantaloni de jogging cu șiret în talie, tricouri largi și treninguri din plastic în culori țipătoare.

Întrebarea este cine, mai exact, de-a lungul lanțului cererii și ofertei de îmbrăcăminte, a luat decizia, pe care numai un nebun de legat ar fi putut s-o ia, că singurul tip de haine pe

care persoanele supraponderale ar avea vreodată dreptul să-l cumpere sunt niște hidoase articole sportive? Că tot ce își doresc cu adevărat grașii sunt echipamente de jogging portocaliu metalizat și verde țipător care să-ți ia ochii. Oare acest nebun s-a uitat pe fereastră într-o bună zi și a zis: „Știi ce: nu-i vezi pe toți grașii ăștia decât alergând și făcând sport. Dacă am putea acoperi nișa asta, am putea să scoatem niște bani frumoși”? Indiferent cine a fost, omul s-a dovedit un adevărat geniu în afaceri. Jos pălăria. Deși, mai degrabă, tipul probabil că purta o șapcă de baseball roz cu vișiniu.

Dar să nu aveți impresia că Grenville a stat degeaba și că a lăsat să i se întâmple toate astea. Că a lăsat pur și simplu greutatea să se adune, fără să opună nici un fel de rezistență, fără să se lupte pentru a recâștiga controlul propriului corp din fața nebunescului său metabolism. Nu a stat cu mâinile încrucișate.

A ținut regim. Bineînțeles că a ținut regim. A ținut regim după standardele olimpice.

A renunțat la grăsimi. A renunțat la zaharuri. A renunțat la produsele lactate. Carne roșie? Nici gând. Ba chiar, o, Doamne, a renunțat la *alcool*. A renunțat la orice fel de mâncare care ar fi putut provoca oricât de puțină plăcere. A mâncat pâine cu textură și gust de șmirghel, mănjită cu o mazăgă de înlocuitor pe post de pastă de drojdie. Apoi a renunțat de tot la făină. A fost nevoit să mănânce niște chifle minuscule de năut pătate cu o urmă de Al Dracului Să Fiu Dacă Țsta Nu E Unt. Apoi a citit un articol terifiant despre proprietățile cancerigene ale năutului și a trebuit să renunțe și la acest jalnic înlănzitor al apetitului. A devenit sitofobic: de unde fusese o plăcere senzuală pe care o anticipa cu încântare, mâncarea părea acum să intre în aceeași categorie cu armele de distrugere în masă. Conținutul în grăsimi al nucilor le făcea la fel de mortale ca gloanțele. Un avocado arăta la fel de ucigaș ca o grenadă antipersonal cu fragmentare.

S-a înscris în cluburi. Avea zile roșii și zile verzi. S-a hrănit exclusiv cu cocteiluri Speedslim. A urmat sfaturile lui Rosemary Conley pentru coapse și burtică. Apoi a încetat să combine proteinele și carbohidrații. Apoi a renunțat de tot la carbohidrați. Apoi a renunțat la proteine și la carbohidrați. N-a mai luat gustări. Mai degrabă și-ar fi împușcat propria mamă decât să mănânce un baton de ciocolată. A încetat să mănânce după ora unu ziua. A încercat să trăiască doar cu pește crud și orez. Apoi a renunțat la orez. A mâncat *alge brune*. Alge și doar alge. O, Doamne.

Și cu fiecare efort, cu fiecare nouă contracție, obținea aceleași rezultate. În primele câteva săptămâni, pierdea în greutate. Apoi se oprea din slăbit și ținea regimul mai strict. Mai pierdea puțin în greutate, după care se oprea din nou din slăbit. Apoi se infometa, mânca numai tâmpenii, și pentru că tot nu slăbea, renunța. Apoi, în câteva săptămâni, ajungea înapoi la dimensiunile inițiale, apoi punea ceva în plus.

Și într-o zi s-a trezit în fața unui bufet de salate și a înțeles că nu avea voie să mănânce nimic din ce era acolo, că reușise într-un mod ingenios să-și negocieze o poziție în care nu prea se mai gândea la nimic altceva în afară de mâncare, și totuși nu putea să mănânce nimic.

Așa că a renunțat să renunțe.

A ajuns la concluzia că, dacă nu s-ar fi apucat niciodată de acest nonsens cu dietele, ar fi avut probabil cu vreo douăzeci și cinci de kilograme mai puțin decât avea acum. Destul. Sau, mai degrabă, destul cu lipsa îndestulării. Va mânca orice va avea poftă, în limite rezonabile.

Și asta a funcționat, într-un fel, o vreme. Nu a mai crescut în circumferință. Nu slăbea, dar măcar nu se mai îngrașa.

Rezultatul: fericire. După unele standarde.

Și apoi a întâlnit-o pe Fată.

Își imaginase că trecuse de mult de astfel de gânduri, că nu va mai trebui niciodată să se tortureze cu pălăvrăgeala primelor întâlniri și chiar se obișnuise cu rutina sa destul de

confortabilă și de succes; aproape că trecea cu viteză prin viața sa ușor singuratică, când pac! ea a pășit pe ușa vieții lui și iată că, în toate sensurile, se simțea din nou ca la șaisprezece ani.

S-a apucat din nou de dietă.

A fost greu să găsească una cu care să nu fi dat deja greș cel puțin o dată. A reușit să restrângă lista la dieta GI și la regimul lui Paul McKenna „Pot să te fac slab“. Paul McKenna suna chiar interesant, dar Gren avea dubii serioase legate de utilizarea hipnozei ca ajutor nutrițional, așa că a optat pentru GI, care părea o versiune aproape sănătoasă a dietei Atkins. Din nou, a golit dulapurile de bucătărie și le-a umplut doar cu marfă acceptabilă. Din nou, a studiat ghidul de diete, chiar dacă mai nou ele nu se mai numesc diete. Toate noile diete din ziua de azi încep cu „Aceasta *nu* este o dietă“, din diverse motive. Și, din nou, a fost nevoit să admită că sportul era o condiție esențială pentru succes.

Ceea ce nu însemna decât un singur lucru.

Însemna că trebuia să înghită în sec, după ce mai întâi va fi evaluat valoarea calorică și indicele glicemic al salivei, bineînțeles, și să meargă din nou la sală.

Gren a întins pe pat costumul hidos colorat de jogging și a oftat lung, resemnat, în semn de acceptare.

Jeremy Slank se trezi cu o erecție atât de mare, încât ar fi fost nevoie de toți cei patru bravi soldați de la monumentul din Iwo Jima să i-o sprijine. Îl făcea să se simtă bine acea rară și fericită plăcere de-a se trezi dintr-un vis frumos într-o realitate și mai îmbietoare. Această zi promitea să fie cea mai bună din viața lui. Ziua Cârțiței pe care și-ar alege-o, dacă ar trebui să facă o astfel de alegere, ca s-o re trăiască pentru restul eternității.

Cu ochii și memoria încă ușor încetoșate de somn, pipăi orbește patul în jurul lui, să vadă dacă nu cumva era cineva acolo pe care să-l facă părtaș la congestia aleatoare. În ultima vreme, șansele erau 70–30 în favoarea lui. Dar nu dădu de nici un corp omenesc în pat. Mă rog. Nu era o dezamăgire prea mare. Descoperise adeseori că, dacă i se scula în somn, asta nu însemna că avea și chef de sex, ba chiar întâmpinase frecvent greutate în a-și convinge cocoșelul să facă ceva mai mult, după ce inițiasse deja o sesiune corp la corp. Mai mult, sexul de dimineață nu se număra printre activitățile lui favorite. Toate eforturile de-a evita respirația urât mirositoare a celui lalt, de-a nu te uita la cât de rău îi stătea părul și de-a nu simți mirosul stătut de parfum aveau tendința de a-i aneția dorința.

Se sculă și se strecură în halat. Penisul îi ieșea comic în afară, ca un ochi roz de Dalek. Făcu puțin ca robotul prin dormitor, strigând *Ex-ter-mi-nate! Ex-ter-mi-nate!* până când erecția începu să se mai moleșească și putu să se gândească să se ușureze.